

Asi to bylo tím, že divoká prasátka se nerodí, maminky je vrhají. Ano, vrhají. A tak jednoho dne v podvečer, když se pan Kanec s paní Zouharovou vrátili ze sběru bukvic v bukové části Řídkého lesa domů do domu, řekla paní Zouharová panu Kanci:

„Je mi nějak divně, asi budu vrhnout.“

„Jen s chutí do toho!“

A tak paní Zouharová vrhala do slámy pruhovaná selátka se zakroucenými ocásky jedno za druhým, od Anežky po Zdeňka. Dohromady jich bylo dvacet tři roztomilých prasátek. Když pan Kanec spatřil tu pruhovanou záplavu, hrozně se vyděsil. Došlo mu totiž, kolik toho tolik dětí sežere a on to bude muset pro ně shánět. Až dorostou, určitě budou chtít každé svůj telefon a čepici s kšiltem, budou chodit do všelijakých kroužků, v zimě na lyže aspoň na Praděd, v létě do Anglie na angličtinu... A kde má na to brát?

Zděšený pan Kanec popadl klobouk, s nikým se nerozloučil a upaloval, co mu nohy stačily. Běžel a běžel, stále na východ, až doběhl do města Borodina v Rusku a dál už nemohl.

V Borodinu se ho ujala pohádková krasavice Sviňka Zlatá Štětinka s plavými copy, odvěkla ho do Moskvy a v chrámu Vasila Blaženého pojala ho za manžela. Jenže když také Sviňka Zlatá Štětinka za nějaký čas ve šťastném manželství s panem Kancem vrhla dvacet čtyři pruhovaná prasátka, pan Kanec i jim utekl a nadobro se ztratil v sibiřské tajze.

Ale pozor! V Řídkém lese vrhání selátek dosud neskončilo. Ještě jedno, poslední prasátko se v paní Zouharové zaseklo a nechtělo ven. V mámě mu bylo dobře, o nic se nemuselo starat, teplo tam bylo a teď, když bylo třiadvacet sourozenců na slámě, mohlo se uvnitř spokojeně rozvalovat, jako by to tam celé patřilo jenom jemu.

„To tak!“ řekla paní Zouharová. „To by se ti líbilo, nic nedělat a jen se válet jako prase v žitě. Ven!“ A vrhla do světa i poslední prasátko, nejmenšího a nejpruhovanějšího Záhoře. Dohromady jich bylo dvacet čtyři a příjmením se jmenovali Zouharovi, po mamince.

Vždyť tatínek jim utekl. Dvacet čtyři selátek, to je na jednu paní Zouharovou až až. Přespřiliš! Zvlášť když taková selátka dostanou hlad. A hlad měla neustále. Jenže prasečí máma nemá víc než dvanáct cecíků s mlékem, takže se dostane jenom na polovinu hladovců, druhá půlka musí počkat. Prasátka však byla netrpělivá, nedočkavá, poštuchovala se, nedbala na pořadí, odstrkovala jedno druhé, hádala se a hašteřila. Silnější se nasytila do sytosti, slabší se do sytosti nenasytila a zůstala o hladu. Nejhuř na tom býval posledníček Záhoř. Skoro při každém sycení ostrouhal kolečka.

Aby nezhynul hladem, vydal se Záhoř do Řídkého lesa pátrat po jiných zdrojích potravy. Objevil přitom plno jedlých odpadků. Zprvu vyhledával zbytky mléka v kartonových krabicích; nacházel také podmásli, smetanu a jogurty bílé i všelijak ochucené, nedojedené. Nebylo toho moc, ale bylo to lepší než se s bratříčky a sestřičkami handrkovat o mámin cecík. Zjistil, že lidé vyhazují taky jiné potraviny, neméně chutné a vydatné, třeba hruškový kompot částečně zkvašený, tuňáka ve žluklém oleji, meruňkovou marmeládu s plísní,

okoralý chleba, nedojedenou pizzu Margheritu, někdy dokonce nakousnutý řízek s bramborovým salátem, jindy téměř celou kvašenou okurku... Samé lahůdky.

Jednou odpoledne narazil Záhoř na kulatou plechovku, která nešla jen tak otevřít. Co když je v ní laskomina chuti nepoznané? Zuby na ni nestačily, musel vzít na pomoc kámen. Po několika dobře mířených úderech víko samo odskočilo. Záhoř strčil do plechovky rypáček. Bylo tam cosi smradlavého, lepkavého a nechutného, nejedlého. Když rypáček vytáhl, měl pod nosem mohutné černé kníry.

